

Klaus Tschütscher (Vaduz, Liechtenstein, 1967) és el primer ministre de Liechtenstein. En aquesta entrevista parla sobre el comiat del país a la imatge de paradís fiscal dubtós i sobre la fi del model de negoci del robatori de dades.

Senyor Tschütscher, com a cap de govern dirigiu un estat diminut, amb només 36.000 habitants —gairebé el diminut país Lummerland de les altes finances. Això no obstant, us reben a tot arreu amb els més grans honors protocol·laris. Us sorprèn en alguna ocasió la importància amb què tracten el vostre país?

—Sóc un cap de govern que a casa, a Vaduz, ni tan sols tinc xofer. Ens va impressionar molt quan van tallar completament una autopista de tres carrils a la Xina o quan a l'ONU de sobte corrien cinc guardaespalles al meu voltant. Si mai tinc néts els podré contar aquestes anècdotes.

—Com ara aquella sobre Heinrich Kieber, ex-treballador del LGT Bank, que a mitjan 2007 va vendre a les autoritats alemanyes les dades de centenars de defraudadors fiscals. D'aquesta manera van arrestar, entre més, l'ex-president de la Deutsche Post, Klaus Zumwinkel. L'escàndol ha transformat el vostre país...

—...i encara avui dia ens proporciona una enorme atenció. També ho veig com una oportunitat.

—Gairebé sembla que estiguen agraït a Kieber per haver robat les dades.

—No vull anar tan lluny, especialment perquè el seu cas no ha motivat les reformes de Liechtenstein, sinó que, a tot estirar, les ha accelerades. Però, siguem sincers, abans érem una caixa negra.

—Sembla que el comerç de CD s'ha transformat en un model de negocis real.

—A partir d'aquesta setmana, el robatori de dades hauria de ser cosa del passat. Acabem de discutir-ne els punts clau amb el ministre de Finances alemany, Wolfgang Schäuble. L'acord sobre l'intercanvi d'informa-

“Érem una caixa negra”

ció fiscal pot entrar en vigor a final d'octubre i a final d'any hauria d'estar signat l'acord sobre el conveni de doble imposició. Cooperem realment en tots els àmbits. Llavors, simplement ja no pagarà la pena de gastar diners en la compra de CD de dades dubtoses. I la qüestió del tractament dels casos antics també l'abordarem d'ací a poc de temps, perquè estem d'acord amb Alemanya. La solució podria ser un impost de compensació.

—Aleshores els evasors d'impostos també haurien de declarar antics beneficis per interessos amb efecte retroactiu?

—Això podria ser una via. Per a nosaltres el sistema de normes, que ja hem acordat amb la Gran Bretanya, és un model paral·lel a l'impost de compensació. Concedeix als clients britànics la possibilitat de tornar-se

actius fins el 2015. Si no declaren els diners abans d'acabar aquest termini, a Liechtenstein haurà d'acabar la relació amb el client. D'aquesta manera els fiduciaris i els bancs serien una part de la solució, no pas del problema.

—Els ciutadans alemanys mai no es van poder indignar especialment per la compra del CD de dades. Al capdavall, van ser compensats de sobte amb els milions exigibles dels impostos per un valor molt superior al valor de la compra del CD.

—Accepte els interessos legítims dels impostos per part d'Alemanya. Però, d'una altra banda, entendreu que la població no entenia la traïció en sí, ni tampoc les recriminacions d'alguns polítics alemanys.

—Què li passaria a Kieber si apareguera al país una altra vegada?

—Hem sol·licitat una comissió rogatòria a alguns dels països que li van comprar dades. La nostra justícia s'encarrega actualment d'aquesta qüestió.

—Disposeu de cap servei secret que el busque?

—No, també som un estat massa menut per a això.

—Al LGT Bank encara es pot accedir amb discreció, directament des de l'aparcament subterrani, a la cambra cuirassada, com ha afirmat Kieber?

—Conec moltes institucions bancàries del nostre país, i sempre hi entre per la porta principal.

—Les autoritats alemanyes van posar sobre la taula, sobretot, la pregunta de si es pot fer negocis amb criminals. I doncs, es pot?

—Tant privadament com políticament, trobe que està malament, perquè els negocis amb criminals, tard o d'hora, fan que et puguen fer xantatge.

—Però en el passat, una multitud de figures criminals han fet negocis a través dels vostres bancs i fiduciaris.

—El nostre cos de policia té 140 treballadors. Creieu que amb deu policies més hi hauria menys assassinats o robatoris durant la dècada vinent? Probablement no. Exactament de la mateixa manera que en el futur també hi haurà defraudadors fiscals. Hem de garantir que els sistemes d'advertiment i de control funcionen. Alguns

esdeveniments, com ara l'escàndol de Siemens, no s'haurien pogut esclarir sense la nostra ajuda. L'estratègia de Liechtenstein en la lluita contra l'abús també ha estat reconeguda internacionalment. Hem fet els deures.

—Fins ara, al vostre país hom opinava més aviat que “els diners no feien pudor”.

—En aquest aspecte tinc un altre parer i opine que caldria ser encara més conscients de les responsabilitats pròpies amb relació a aquesta qüestió delicada del servei financer.

—Un 17,4% dels vostres ciutadans treballen al sector financer, però produeixen un 31% del valor afegit. Sense l'etiqueta de *paradis fiscal* aquesta xifra disminuirà.

—Els bancs i els fiduciaris sempre tindran un lloc important al nostre país. Però, senzillament, ara ens trobem enmig d'un procés de transformació. Liechtenstein no són només diners, també és indústria i turisme.

—Us imagineu un canvi d'estructura controlat políticament?

—Es podria veure així.

—Llavors, els vostres professionals de les finances tenen la mateixa importància per a vosaltres que va tenir el carbó fa dècades a la conca del Ruhr?

—La comparació va massa lluny. La nostra obligació és oferir un marc perquè es duga a terme el canvi necessari. Els nostres avantatges són la qualitat i l'estabilitat. Durant les fases més dures de la crisi financera els nostres bancs no van necessitar ajuda estatal. Ara mateix Liechtenstein ha obtingut una classificació AAA de Stanbdard & Poor. Els nostres bancs tenen una quota de capital propi del 15% o més —cosa que somnien molts competidors. Actualment ens anem transformant de paradís fiscal a paradís d'estabilitat.

—A Liechtenstein hi ha aproximadament 400 empreses fiduciàries relativament poderoses que podrien veure la vostra política d'una manera més amenaçadora.

—Ara mateix els governs de tot el món han de reaccionar a canvis paradigmàtics importants. Vull fer, o si més no he de fer, una política que no s'oriente pels límits del pròxim període legislatiu.

EL TEMPS

—Això vol dir que heu de governar contra el vostre *lobby* financer?

—No. És legítim que els grups d'interès particulars tinguin una opinió diferent. I, segurament no és fàcil de engegar a rodar algunes de les coses que s'aprecien. Tanmateix, l'any passat, en un esforç important, el país ja va decidir, juntament amb la monarquia, emprendre el camí actual.

—Segons la constitució de Liechtenstein, el príncep us pot acomiadar en qualsevol moment sense cap motiu.

—Per què hauria de fer-ho? El príncep hereu Alois dirigeix els negocis. Es tracta d'una relació molt relaxada, no únicament perquè tots dos vam seure junts durant vuit anys a l'institut d'ensenyament secundari, sinó també perquè això forma part de la visió de conjunt dels habitants de Liechtenstein.

“La menudesa sembla que limiti molt, però també pot ser una gran oportunitat”

—Tots dos sou membres d'una generació nova i més crítica?

—Resulta estrany? Quan vaig començar a estudiar els ordinadors encara eren caixes enormes. Les tècniques de la informació han viscut una revolució important els darrers trenta anys; acompanyada de la revolució de l'intercanvi de dades. Avui dia tot es troba disponible a totes hores. Ningú no pot fugir del dictat de transparència total. Simplement s'ha d'acceptar, encara que de vegades la veritat faça mal.

—No us fa por que els fiduciaris s'inventen trucs nous i creatius per a estalviar?

—En primer lloc m'alegra tenir molts prestadors de serveis creatius. Segons la meua opinió, aconsellem bé tots els assessors quan revelen als seus clients un model de negoci durador.

—No destrossaran el país, tots aquests canvis?

—Darrerament també hem parlat molt sobre la menudesa del país. De vegades la menudesa sembla que limita molt, però també pot ser una gran oportunitat: Com més menut sigues, més de pressa podràs reaccionar.

Christian Reiermann
Thomas Tuma

Traducció de Blanca Juan